

Кирил Христов

ПИСМО

Не ви обичам, нито Виe мен.
Ни вашият ум, ни моят кули зида,
До Вас не съм разсеян и смутен;
Но мога всеки миг да си отида.

Чиято и да бъдете – обида
Аз няма да изпитам. И блажен
Не ще съм, може, ако някой ден
В нозете си разплакана Ви вида.

И пак грижливо пази паметта,
Че съм летял със Вас така високо –
Осмивайки сам себе си жестоко.

А Вам ли ще е скъпа мисълта,
Че никой не прониква по-дълбоко
От мене на душа Ви в пропастта?

КРАЙ

© Кирил Христов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6974>]